

[Lone Dybkjær]

tager fat på koordinering mellem ministerierne. Den tredje måde er samling af regler. Der er nok sket noget, men vi kan ikke se hvor meget. Vi kan frem for alt ikke se, hvad det rent faktisk kommer til at betyde. Endelig kunne man forestille sig undladelse af at give regler. Det synes jeg ikke lige præcis er oplevelsen.

Hvis man kigger på, hvordan man kunne forenkle, kan man tage fem punkter.

For det første: en koordinering, inden reglerne bliver lavet. Det synes jeg nok erfaringen viser er noget vanskeligt.

Det andet er, at man tænker meget bevidst i forbindelse med regeludformningen, at man garderer sig imod klager. Det vil sige en højere grad af tydelighed. Jeg er godt klar over, at der er sket noget, jeg mener bare ikke, der er sket nok, og det er frem for alt helt umuligt at finde ud af, hvor meget der er sket.

Det tredje er selvfølgelig færre regler.

Det fjerde punkt er nok sammen med det næste punkt det vigtigste. Det er, at man ikke rigtig tager udgangspunkt i borgernes situation eller erhvervslivets situation. Det er ikke sådan, at borgerne eller erhvervslivet oplever, at reglerne er blevet bedre for borgerne eller erhvervslivet. Det er stadig væk, som om den offentlige sektor er til for sig selv og ikke for samfundets skyld.

Det femte punkt – det har finansministeren selv været inde på, det fik jeg skrevet ned i går, og derfor vil jeg tage det med – er Folketingets egen rolle. Det mener jeg er helt afgørende. Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at Folketinget er med til at gøre tingene betydelig mere udviklede, end de måske behøvede at være.

Hvis vi så kigger på, hvad vi kunne gøre med hensyn til begrænsninger og afskaffelser, vil jeg nævne fire punkter.

Det første, vi er nødt til at diskutere, er andre styringsmidler. Vi bliver nødt til at diskutere f.eks. økonomiske styringsmidler. De er ganske effektive set under en regelforenklingsvinkel. Det andet er målstyring, mere operative mål i det, vi vil. Det tredje er tværgående, koordinerende regler. Det fjerde er at diskutere lidt mere udogmatisk, end vi er vant til, at flytte opgaverne fra den offentlige sektor andre steder hen. Dermed siger jeg ikke nødvendigvis, at det skal ske ved hjælp af en mere klassisk privatisering.

Som konklusion er jeg ret overbevist om, at selv om vi gør et stort arbejde, oplever borgerne i øjeblikket, at statsadministrationen bliver mere bureaukratisk, og jeg er også bange for, at det ansatte personale oplever det som meget tungt at arbejde i den offentlige sektor.

Der er to ting, jeg vil slutte med at omtale.

Den ene er, at hvis vi fokuserer på det meget kortsigtede perspektiv – hvis det går meget højt et regeringsspektiv på fire år – så tror jeg ikke, vi kommer tilstrækkelig dybt ned med vore spadestik. Man kan løse nogle opgaver på fire år, men ikke derved løse den offentlige sektors problemer i retning af at få den for alvor moderniseret, få den for alvor til at spille bedre sammen med samfundet. Vi bliver nødt til at have et længere perspektiv, ellers får vi ikke løst de virkelig overordnede problemer.

Det andet hovedproblem synes jeg så bliver: hvordan kan vi så overhovedet få kraft til at tage fat på den offentlige sektor? Det er vel et spørgsmål, om man kan skabe en indre kraft eller man er nødt til at tage nogle udefra. Vi kender alle sammen problemerne med, at hvis man tager nogle udefra, er det meget vanskeligt at sætte noget i gang, og der vil være alle mulige protester helt fra starten.

På den anden side synes jeg også, vi står med nogle vanskeligheder, hvis vi siger, at det er de til enhver tid siddende ministre, der skal tage sig af denne opgave, for de har så utrolig mange opgaver. Derfor synes jeg, vi må prøve på at diskutere, hvordan vi kan etablere en virkelig kraft i dette her, sådan at der for alvor kan ske noget på det her område. Kan vi tage nogle firmaer ind, som trods alt i et samspil kan gøre noget, eller hvad er det, der skal til?

I virkeligheden vil jeg opfordre finansministeren til at starte i sit eget ministerium, som jeg ser ikke skal ændres ret meget, og spørge: hvordan vil man egentlig forholde sig med hensyn til Administrationsdepartementets 6 kontorer? Hvad er det egentlig, Administrationsdepartementet kan yde? Kan det rent faktisk yde noget, sådan som vi har struktureret det, og er det en særlig hensigtsmæssig form, at vi har Administrationsdepartementet og Lønnings- og Pensionsdepartementet og Budgetdepartementet liggende på den måde?